

Iscoadele

Atunci s-au dus iscoadele să vadă
Pământul care Domnul l-a promis;
Să cerceteze țara cea frumoasă,
Căci Moise i-a chemat și i-a
trimis.

Din fiecre seminție unul,
Cei doisprezece s-au încolonat,
Și după cum le poruncise Moise,
Spre Canaan cu toții au plecat.

Cor 1

Și după ce au străbătut câmpia
Și munții pete tot în lung și-n
lat,
În timp de patruzeci de zile
frații,
Pământul cel promis l-au cercetat.
Ei au văzut cetățile-ntărite
În care locuiau și uriași,
Și munți-nalți,și văile-nflorite
Cu oameni răi,cu-ai Domnului
vrăjmași.

Cu-adevărat,e țară minunată,
Aicea curge miera pe pământ;
Cu râuri,cu izvoare e brăzdată,
Au glăsuț cu toți într-un cuvânt.
Și s-au întors cu toți cu bucurie,
Luând din roadele de pe câmpii.
Din Canaan porniră spre pustie,
Iscoadele,ai Domnului copii.

Cor 2

Luând cu ei un strugure din țară,
Cei doi pe o prăjina l-au purtat.
Iar tabăra văzând ce bogăție
E-n Canaan,cu toți s-au bucurat.
Cei zece însă,plini de îndoială
Pe Israel ei l-au descurajat.
Cetățile înalte,întărite,
Și uriașii i-au înspăimântat.

Atunci Caleb și Iosua strigară:
"Să nu vă temeți!Domnul e cu noi!
Cu El vom cuceri această țară,
Cu Domnul vom învinge în război!"
Și au intrat în Canaan,se știe,
Acei călăuziți de Duhul Sfânt.
Iar ceilalți căzură în pustie
Căci n-au crezut al Domnului
Cuvânt.

Să nu se-nfrice frații,adunarea,
De nici o forță care s-ar ivi.
Căci Dumnezeu nostru e scăparea,
Ca și atunci,cu-aceia din pustii.
Ei nu mai au nici sprijin,nici
tărie,
Căci stînca lor demult s-a
prăbușit.
Dar stînca noastră-i veșnică și
vie,
Căci Dumnezeu pe toate le-a zidit.

Amin